

Karjasillan kirkko, 24.2.2019, Sexagesima, Luuk 8:4-15

Digitalisaatio, robotisaatio, automatisaatio - lienevät monelle oululaiselle tutumpaa arkea kuin maanviljelys.

Jeesuksen ajan Palestiinan todellisuus on toinen. Polkupyörää ei ollut vielä keksitty, saati keinovaloa, puhelinta tai lentokonetta.

Palestiinan kujan kulkijat olivat ymmällään Jeesuksen puheista. Jos Jeesus olisi lainannut vertauksien ainekset digitalisaation haasteista, he eivät olisi ymmärtäneet yhtään mitään.

Olemme kuulleet tänään kylväjävertauksen ja vieläpä vertauksen selityksenkin jo kahteen kertaan, veisattuna ja puhuttuna. Jääneekö tässä enää saarnalle mitään tehtävää?

En ole maanviljelyksen asiantuntija. Jotakin rohkenen kuitenkin sanoa yksityiskohtiin takertumatta. Kun luin kylväjävertauksen tätä saarnaa valmistellessani, mieleen tuli kymmenkunta vuotta sitten Helsingin Sanomista lukemani juttu. Siinä kerrottiin puiden istutuksesta Moskovan puistoihin keskellä talven pakkasia. Näen istutuspuuhassa yhtäläisyyksiä kylvötyön kuvaukselle. Maa, johon kylvetään, näyttää olevan vain kiviä, ohdakkeita ja kalliota. Mutta silti, eräänä päivänä, kylvö tuottaa sadon. Yhtä lailla Moskovan puistoihin talviaikaan istutetuista puista suurin osa tuhoutuu. Mutta yllätys, talvinen istutus tuottaa myös tulosta. Muutama puu juurtuu hyvään maahan kevään koittaessa. Kun suvi saapuu, vehreät lehdät ilahduttavat puistoissa käyskenteleviä kaupunkilaisia.

Jeesuksen kylväjävertauksessa kolme neljäsosaa maahan kylvetyistä siemenistä tuhoutuu. Kannattaako nähdä vaivaa, kun tulos on näin vähäpätöinen. Tehokkuutta ja taloudellisuutta palvova inhimillinen viisaus neuvoo luovuttamaan. Jeesus toimii toisin.

Arkikokemuksiin perustuen hän kertoo, että saavutettavissa olevat työn tulokset ovat kaiken kaikkiaan määrällisesti vaatimattomia. Tulokset jäävät suurelta osin piiloon ja kätkeytyksi.

Koettelemuksista ja vastoinkäymisistä välittämättä on uurastettava kärsivällisesti.

Jeesus ei houkuttele katteettomilla lupauksilla ja helppohintaisella myyntipuheella. Hän ei maalaile epärealistista kuvaa Jumalan valtakunnan työn menestyksestä ja saavutuksista. Kylväjävertauksella hän havainnollistaa, että todellinen luottamus Jumalaan on luottamusta silloinkin, kun mitään merkkejä työn tuloksellisuudesta ei ole näköpiirissä.

Luottamuksessa Jumalan hyvyyteen on kysymys suhteessa elämisestä. Suhde merkitsee elämän ilojen ja kipujen jakamista Jumalan kanssa. Luottamus on uskallusta asettua hyvän puolelle keskellä elämän kipeitä tosiasioita ja tehdä rohkeasti hyvää riskeistä ja epäonnistumisen todennäköisyydestä huolimatta. Taivasten valtakunnan logiikka ei noudata ankaria syyn ja seurauksen lainalaisuuksia. Jumalan armo murtaa ankarimmankin vastustuksen. Sellainen elämä tukahtuu, joka rakentuu loputtomaan plussien ja miinusten laskelmointiin, varmisteluun ja ehdottomaan tarkkuuteen.

Kylväjävertauksen lisäksi Jeesus kuvaa taivasten valtakunnan logiikkaa muillakin maanviljelyksestä lainatuilla kuvilla. Vertauksilla sinapinsiemenestä ja taikinan hapatteesta hän vakuuttaa, että tässä todellisuudessa vaikuttaa näkymätön, hienovireinen ja selittämätön voima. Se

on taikinaan pantavan hapatteen kaltainen ja muistuttaa siementä, joka on hyvin pieni, mutta kasvaa puutarhan kasveista suurimmaksi.

Siemenen elämänvoima vaikuttaa yksin Jumalan varassa. Elämänvoima vaikuttaa, kun kylväjä nukkuu tai katselee peltoaan. Elämänvoimalla, rakkaudella on oma rytminsä ja oma hetkensä.

Jumalan valtakunnan siemen elää yhdessä pahan siemenen kanssa ja suurelta osin tuhoutuu niin kuin kasvien siitepöly. Kaikesta huolimatta siemen muokkaa tätä maailmaa. Sen elämänvoima, Jumalan rakkaus on vankkumaton. Kuvalla hapatteesta Jeesus osoittaa, että hitusessa hyvyttä on enemmän painoarvoa kuin säkillisessä pahuutta ja syntiä. Hapatteen painoarvo on moninkertainen, koska hitunen rakkautta on jumalallista kuten Isän hyvyuden täyteys.

Luottamus Jumalan hyvyyteen on äärimmäisen radikaali elämän perusta maailmassa, jossa kokonaiset ihmisryhmät ja kansakunnat eristäytyvät toisistaan, pystyttävät muureja ja kuvaannollisesti leiriytyvät. Johtajat pullistelevat egoaan ja uhoavat vallalla ja voimalla ikään kuin elämä kaikessa monimuotoisuudessaan olisi heidän omaisuuttaan, ohjauksessa ja hallinnassa. ”Kun pahan valta kasvaa ympärillä, vahvista ääni toisen maailman”. Näin rukoilemme marttyyripappi Dietrich Bonnhoefferin vuonna 1944, II maailmansodan kauhujen keskellä sanoittamassa virressä 600. Silloinkin kun pahan valta näyttää vain kasvavan, on viimeinen sana Jumalalla.

Jeesuksen ajan Palestiinassa, omintakeisen luomuviljelyn aikakaudella, enempää kuin tänään, robotisoitujen lypsykarjatilojen aikakaudella, ei ole hyvää satoa, joka olisi riippumaton Jumalan työstä. Sadon saamiseksi on nähtävä vaivaa ja kuitenkin sato on Jumalan lahja. Kaikki on lahjaa. Toivo on tyhjentyvätön. Rakkaus lisääntyy rakastaessa. Elämän mieli on vaivannäössä. Joka elää vain itselleen ja unohtaa lähimmäisensä, menettää kaiken. Mutta antaessaan saa. Kadottaessaan löytää. Unohtaessaan saa anteeksi. Kuollessaan nousee iankaikkiseen elämään.

Jos heiveröinen luottamuksemme Jumalaan lujittuu, uskallamme kaikessa ja kaikilla elämän alueilla heittäytyä hänen kannettavaksi.